

מלתו של סמל

תמיכה מחוגים שבהם לא היתה למפא"י יד ורגל. והעיקר — סע" דון האמין באידיאולוגיה שיצאה מפיו מנהיגי הישוב.

כך הוא הגיע למקום שכוח אל דרומית-מזרחית לתל-השומר. הוא נלחם על כיבוש המקום וקרא לו בשם אורי-הודה. על שם מפקד-הפלוגה שלו. יהודה פייני-גולד, שנהרג בקרב על כיבוש יאזור. הלא היא אזור. את עינו הימנית הוא איבד ב־אימונים בהגנה. כשנפגע בהתקלז בעץ.

סעדון נהג לספר בלשון המיר חדת שלו כיצד הוא הגיס הרג מסתננים שבאו מירדן למקום ה־חדש. בתחילה היו בישוב 130 מישפחות, מאה מתן מלוב. הוא תפס בית בפרדס ר־30 דונאם מ־סביבו הכריז על שטח זה כעל שיטחו. סעדון אהב לתאר כיצד הוא מצא נשק בסליק ליד הירקון

להם להאמין שכל מה שמסופר להם הוא אמת צרופה.

שומר

בן-גוריון

סעדון נולד בלוב בשנת 1927. בגיל 13 הוא עלה לבדו ל־ארץ-ישראל. חלק מהדרך עשה לדבריו, רגלית. כשהיה בן 19 הוא הגיע להגנה, אחרי שהיה פעיל בקרב ספרדים תומכי הישוב המאורגן. מימדי גופו, כוחו הרב והופעתו האימתנית, היו לשם דבר. בשלב מסויים הוא הוצמד לדוד בן-גוריון כדי לשמור עליו. כך, למעשה, נקשר שמו במפא"י, הגילגול ההיסטורי של מיפלת העבודה העכשווית. סעדון התאים להפליא למפא"י. הוא היה בעל אישיות כריזמטית. הוא יכול היה למשוך קולות ר-

מע ההלווייה עמד לצאת מ־בית-הכנסת רבי מאיר בעל הנס, ברחוב המרכזי של אורי-יהודה. שתי נשים צעירות עברו במקום והתעניינו לדעת מי הנפר טר. כאשר נאמר להם שזוהו מסע ההלווייה של אליהו סעדון, שאלו שתיהן בקול אחד: "מי זה אליהו סעדון?"

הדבר האחרון שאליהו סעדון, האיש החזק של אורי-הודה, היה מעלה על דעתו, הוא שהוא יישכח כל-כך מהר. עד כדי כך שאפילו הפוליטיקאים של מפא"י ההיסטור רית, שנעזרו בשירותיו המגוונים, שכחו אותו ולא נאו לחלוק לו כבוד אחרון.

סיפור חייו של סעדון גדול-המידות, בעל-שרירים ושררה, הפך לאגדה בחייו. לא אחת התערבבו מעשיות וסיפורי אמת בביוגרפיה שלו. בדרך דיבורו הציורית הוא הצליח לרתק את שומעיו ולגרסם

עם הגנה יג

אליהו סעדון נואם באסיפת בחירות למען מפא"י. לידו יושב ומאזין בדריכות מנהיג המפלגה דוד בן-גוריון, שהעריך את האיש החזק של אורי-הודה.

כיום; "חבר הנהלת אירגון עולי לוב"; "חבר הנהלת אירגון מובילי המשאיות"; "יושבי-ראש אירגון יוצאי טריפולי"; "יושבי-ראש אירגון יצרני חומץ ואקנומיקה". הוא היה שותף במסך יפואי. אך לעיקר פירסומו הגיע בזכות קיר בתו לערבים.

יחסים

עם בדווים

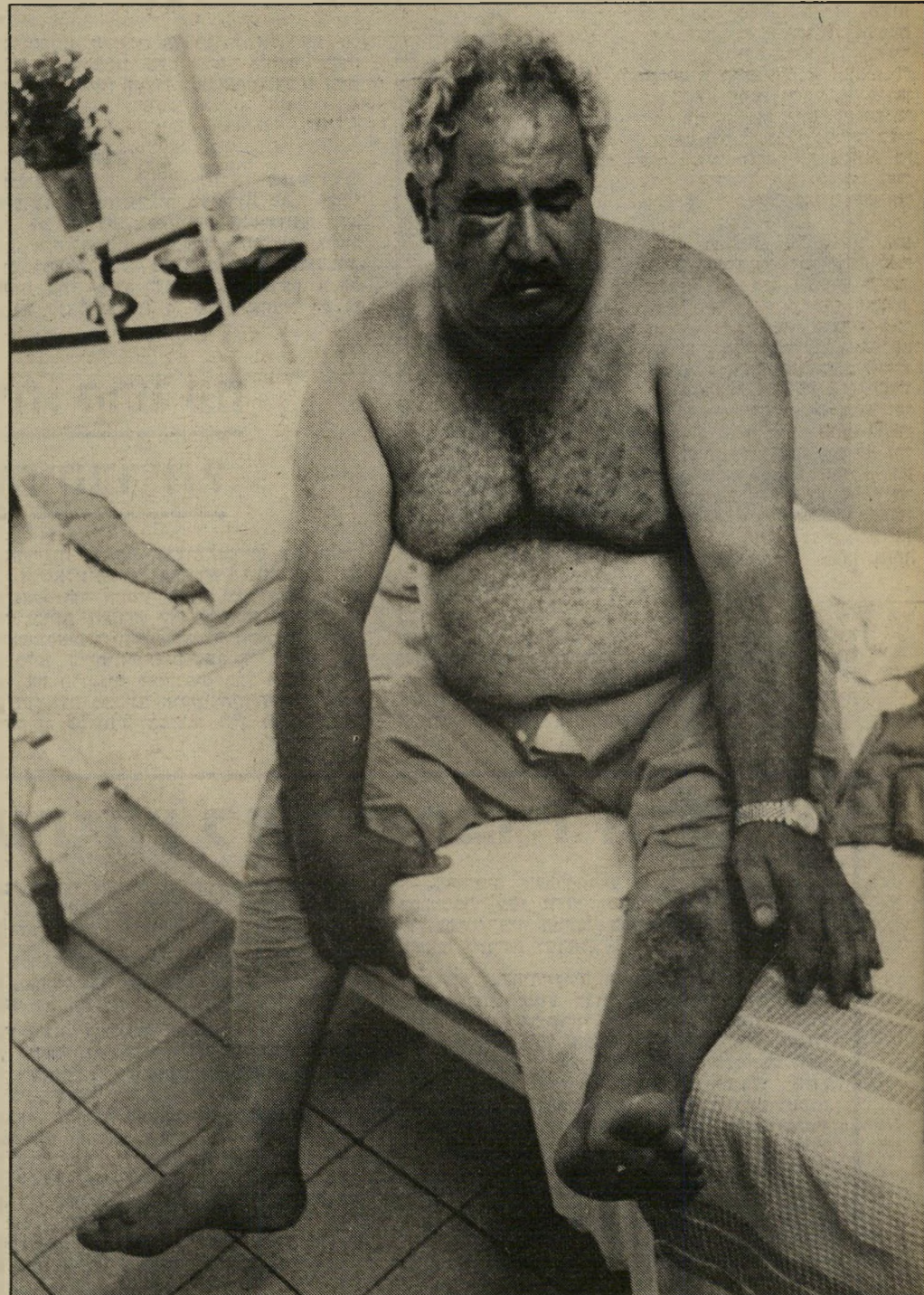

בתחילת שנות ה־60 הבין סעדון שיש עסק שיכניס לו כסף רב — עיסקי צאן ובקר.

וחימש את כל הגברים במקום. כיצד אילץ את התושבים לצאת לשמירה וכיצד הקים את המעברה הראשונה.

בסוף 1949 הוא פנה לבן-גוריון והציע לו להקים באורי-הודה מע" ברה. בנאום ראשון בנוכחות ה־מנהיג אמר סעדון: "תנו לנו לבחור מישפחות של בעלי מיקצוע במחנות העולים. תנו להם את המנות שלהם, הקימו לכל מישפחה אהל ובית-שימוש. הם יגורו אצ־לנו עד שיבנו את ביתם."

כאשר הקימו תושבי המקום ועד, נבחר סעדון פעם אחר פעם כיושבי-ראש.

אליהו סעדון היה סמל של תקופה:

קבלן-קולות במיפלת-העבודה,

איש האגרוף של בן-גוריון,

סוחר מזולח בקשרים פוליטיים.

השבוע נקבר כשהוא בודד ונשכח

אך סעדון לא הסתפק בקניית בע־לייהחיים מהבדווים. הוא הפך לה־יות יבואן של צאן ובקר מירדן. סעדון נהג לספר על האישורים שנתנו לו מישרדים ממשלתיים שונים, ושאיפשרו לו לייבא את ראשי הצאן והבקר מעבר לגבול. איש מהם לא ביקש לדעת כיצד יעשה זאת. עובדה היא, שהוא ייבא בשר מארצות ערב, משנת 1961 ועד מילחמת ששת-הימים. באחת מיציאותיו לגדה אף נפצע ברגלו והיה מאושפז זמן רב. יחסיו של סעדון עם הבדווים נגנבו ובמרכזו היו מרתקים ביותר.

סעדון התברג היטב במפא"י. באותם ימים השתייכות למיפלת היתה כרטיס ביקור חשוב ביותר, לעסקים למשל. סעדון ידע לנצל היטב את קשריו הפוליטיים כדי לקדם את עסקיו הכלכליים. ב־1950 הוא הקים מכולת וחנות סיטונאית למשקאות חריפים באורי-יהודה. אחרי-כך פתח בלוד בית־חרושת לחומץ ולחומרי-ניקוי. ה־תארים שהצטרפו לשמו העידו על כוחו: "חבר הנהלת המועצה המקומית אורי-הודה"; "חבר הו"ר עידה הארצית של מפא"י — גוף המקביל למרכז מיפלת העבודה

את הגבול הישן כדי לייבא ראשי-בקר מהגדה, שהיתה בשלטון ירדני. סעדון שכב בבית-החולים במשך תקופה ארוכה וחבריו הבדווים הציפו אותו בממתקים.

אליהו סעדון מציג לפני המצלמה את הפציעה בקופה ארוכה וחבריו הבדווים הציפו אותו בממתקים.

פצוע בגדה

הוא נפגע בהתגוששות עם ירדני כאשר חצה ברגלו.